

Hertil svarede Eberhardt heller ingenting. Hans Ansigt havde igen faaet en Maskes Stivhed og forraadte intet af den Forfærdelse, han følte ved den blotte Tanke om en jødisk Verdensdames Tilstedeværelse ved Takkesangen omkring Moderens Baare.

Og de to Brødre skiltes nu i Tavshed.

Nede i den store, aabne Port stødte Per paa et Par unge Mennesker, der paa Grund af den Pludselighed, hvormed de midt under en taktfast, soldatermæssig Marsj veg tilside for ham, fik ham til at se op. Det var to halvvoksne Knøse paa sejsten-syatten Aar af et provinsielt, ja landligt Udseende med langt Haar under bredskyggede Grundtvigianerhatte.

Han genkendte dem straks: det var to af hans yngre Brødre — Tvillingerne — der var paa Vej op til Eberhardt. At de ogsaa havde kendt ham, røbede de selv meget tydeligt. De saae forskrækkede paa hinanden og var bleven røde i Hovederne.

Per kunde ikke lade være med at standse dem. Der havde været noget i den sky Maade, hvorpaa de var gaaet tilside for ham, der gik ham nær til Hjertet, ja beskæmmede ham. Han var endnu forsonlig stemt. Han havde ikke hos Eberhardt faaet frigjort sin halvt ubevidste Trang til ved en Tilmærmelse overfor sine Søkende at udsone, hvad Skyld han maatte have haft overfor sin Moder.